

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 575/2016
29.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адв. Т.В., поднетом против решења Вишег суда у Сомбору Кж1 5/15 од 27.08.2015. године и правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 261/15 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 47/16 од 15.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адв. Т.В., поднет против решења Вишег суда у Сомбору Кж1 5/15 од 27.08.2015. године и правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 261/15 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 47/16 од 15.03.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сомбору Кж1 5/15 од 27.08.2015. године уважена је жалба пуномоћника оштећеног као тужиоца и укинута пресуда Основног суда у Врбасу К 2144/12 од 18.05.2015. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Пресудом Основног суда у Врбасу К 261/15 од 16.11.2015. године окривљени Д.М. оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то оштећеном у износу од 69.750,00 динара, као и трошкове суда у износу 30.130,00

динара и на име паушала у износу од 4.000,00 динара у року од три месеца од правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 47/16 од 15.03.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.М., адв. Т.В. а пресуда Основног суда у Врбасу К 261/15 од 16.11.2015. године, потврђена.

Против наведеног решења и правноснажних пресуда бранилац окривљеног Д.М., адв. Т.В. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона - члан 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП, у вези члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде преиначи и одбије оптужбу према окривљеном или пак побијано решење и правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. Законика о кривичном поступку, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адв. Т.В., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.М. адв. Т.В., истиче да је првостепени и другостепени суд доношењем правноснажних пресуда учинио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП тиме што према наводима захтева окривљени је осуђен за кривично дело за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, будући да је у кривичном поступку „евентуално доказано“ да је окривљени учинио кривично дело из члана 122. став 1. КЗ, што

представља сопствену процену подносиоца захтева у вези са правном квалификацијом предметног кривичног дела, супротно од оне утврђене правноснажним пресудама, а до овог закључка подносилац захтева долази на основу сопствене оцене доказа, а који се свде на оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним пресудама из којих разлога, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Такође, захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног другостепену пресуду побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, тј. да се ова пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати и то „исказу тужиоца“, а у суштини се указује на оцену доказа - налаза вештака, супротно оцени изнетој у правноснажној пресуди, а што се фактички своди на оспоравање утврђеног чињеничног стања, а која повреда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због кога би окривљени као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости.

Осталим наводима захтева указује се на повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се не опредељује конкретно учињена повреда закона предвиђена наведеном законском одредбом.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Д.М., адв. Т.В., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у односу на правноснажне пресуде одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у овом закону.

Имајући у виду да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адв. Т.В. поднет против решења Вишег суда у Сомбору Кж1 5/15 од 27.08.2015. године, а које није правноснажно, то је Врховни касациони суд у односу на наведено решење захтев одбацио као недозвољен, а сходно одредби члана 482. став 1. ЗКП и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник,
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.